

Al contraatac

Amb espai, llum natural, aigua calenta, electricitat i calefacció. Amb internet d'alta velocitat, Netflix, sèries i pel·lícules per veure i mil andròmines per distreure't. Amb estanteries plenes de llibres. Amb més habitacions que persones per separar-te d'aquells amb qui convius quant et canses d'estar en companyia. Amb persones que ens estimen i ens cuiden.

Amb una feina que pots fer des de casa o amb una de fixa d'on costi molt acomiadar-te, amb un bon coixí per aturar el cop, amb segones residències a les quals pots retirar-te a passar la quarantena.

Quedar-te a casa pot ser

Em quedo a casa, si en tinc

NAJAT
El Hachmi

avorrit i tocar molt els nassos, però si gaudeixes d'un cert benestar el confinament serà infinitament més suportable que si ets una d'aquelles persones que viuen en pisos de 50 metres quadrats on procuraves no passar-hi gaire temps per fugir de l'estretor compartida. Hi ha

milers d'infravivendes, blocs de pisos que algú va tenir la genial idea de construir amb uns sostres més baixos perquè els pobres ja en tenen prou amb quatre dits d'aire damunt del cap i així guanyaven una planta. Parets fines, sense balcons, vistes a places dures on no poden sortir a jugar els nens. Tots necessiten sortir a córrer i saltar però més encara quan el saló de casa és una capsa de mistos atapeïda de trastos i amb una tele gegant, consol aspiracional de pobres.

Quedar-te a casa quan a dins hi ha el teu botxí que pot esclatar en un huracà de ràbia i cops per qualsevol moti, el simple fet de sentir-te respirar. Nens víctimes de violència que

ja no poden buscar una mica de casa al menjador de l'escola, als centres cívics i les biblioteques que per ells eren una llar alternativa on estar còmodes, a recer i segurs, perquè quedar-se a casa (la real) era posar-se en perill.

I en fi, sigui precària o no, quedar-nos a casa és una opció si en tenim una. Què passarà amb totes les persones que viuen a la intempèrie? ¿Què passarà amb els nens que tenien garantit un àpat al dia amb les beques menjador? Amb les xifres actuals de pobresa infantil, m'hauria agrada que les primeres mesures d'urgència anunciades, a banda de les sanitàries, fossin en aquesta direcció. ≡

Epidèmia i teatre

CARLES
Sans

¿I ara, què serà el següent?

Els que no sabem d'epidèmies fa una setmana no podiem imaginar que aquell virus que infectava

Itàlia arribaria amb tanta rapidesa i amb la mateixa violència fins a Espanya. No sospitàvem que l'alarma viscuda allà es pogués propagar amb tanta celeritat al nostre país. Avui, sota l'estat d'alarma nacional, ens preguntem si els experts tampoc s'ho van imaginar. Vull dir que, si no ho suposaven, deixo ara mateix de dir-los experts, i si ho sabien, haurien d'haver pres llavors les mesures que s'estan prenent ara. No em resulta còmode estar d'acord amb alguns, però he de reconèixer que algun polític té raó quan clama al cel per haver-se autoritzat la manifestació del 8 de març.

El tancament de teatres suposa un cop més per a un sector que va patir les conseqüències de la crisi del 2008, i a què, quatre anys més tard, es va afegir la pujada de l'IVA cultural. Quan el 2017 es va aconseguir rebaixar-lo al 10%, els teatres de Catalunya van tornar a patir per tot el que va portar l'anomenat 'procés'. De resultes de l'1 d'octubre el teatre va perdre 200.000 espectadors. Després, el 2019, els aldarulls a Barcelona van tornar a desplomar les taquilles. Ara que els teatres tornaven a despuntar, just en els mesos de l'any que més públic hi acudeix, apareix el Covid-19 i ens obliga a tancar les sales fins ja veurem quan. Una veritable ruïna per al sector. Les primeres normes que estableixen la reducció a un terç del públic eren inaplicables a la pràctica. El més lògic ha sigut tancar els teatres i esperar que passi el temporal i veure després la magnitud de la tragèdia.

A títol personal, i en nom de Tricycle, he de dir que ens ha entristit molt no poder acabar la temporada al teatre Coliseum. Aquest comiat diari amb el públic ha sigut abruptament interromput per un factor que, pel que sembla, els anomenats experts no van saber veure amb la necessària clariïdència. Ara el que importa és superar aquest revés i recuperar el que s'ha perdut mentre ens preguntem: ¿què serà el següent? ≡

La lluita contra la pandèmia

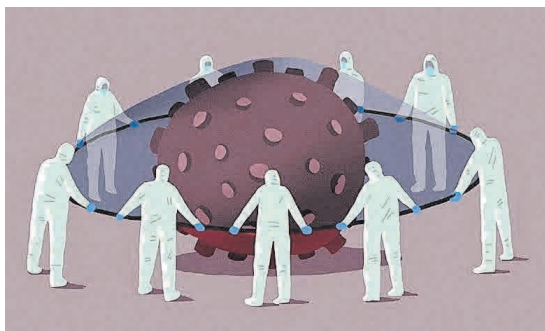
Després dels errors, unitat contra el virus

ANDREU
Claret

Tots ens hem equivocat. Els governs, els periodistes i també els ciutadans. Es van equivocar els xinesos, al principi, quan van trigar a prendre mesures a Wuhan tot i que van reparar l'error amb una prodigiosa reacció de l'Estat i de la societat i guanyant una batalla sorprenent. Crec que Itàlia també va tardar a reaccionar, tot i que ara està donant una altra lliçó de com abordar aquella lluita, amb una dedicació heroica dels seus sanitaris i una unitat que envieu. També les nostres administracions van tardar a reaccionar. I també em vaig equivocar jo al contraposar les dificultats d'Itàlia amb l'actuació a Catalunya i a Espanya, que vaig creure més efectiva. Vaig demanar excuses perquè no havia advertit que el virus té, a tot arreu, el mateix comportament explosiu. Avui som on era Itàlia fa un parell de setmanes i pot ser que la nostra corba de contagis assolixi la seva, o fins i tot la superi en percentatge.

No és temps de recriminacions, és hora d'una altra cosa. Que cadascun de nosaltres aportí la seva contribució personal a la guerra contra el virus. Guerra és paraula gruixuda però adequada per descriure el que està passant i perquè cada ciutadà se senti amo del seu comportament i percebi que forma part d'una actuació

LEONARD BEARD

collectiva. Només així s'aconseguirà afrontar una batalla que va per llarg. Molt més dels 15 dies inicials, que ningú s'enganyi. Els primers virus van aparèixer a Wuhan, a finals de novembre, i van fer falta més de tres mesos d'una actuació excepcional, difícilment repetible en les nostres societats, per vèncer l'enemic.

AIXÒ VA de mesos, i és la raó per la qual crec que les mesures han de ser tan enèrgiques com progressives. I sobretot articulades, això és, combinant l'actuació sanitària de les administracions amb mesures econòmiques sense les quals també es podria col·lapsar la societat, i els més febles suportarien tot el pes de la lluita contra el coronavirus. Sense aquesta perspectiva, el remei podria arribar a ser pitjor que la malaltia. ¿Que les autoritats es poden equivocar? Per descomptat. Ningú té la poció màgica per fer front a aquesta situació. Sabem que convé aïllar-se, quedar-se a casa, mantenir la distància amb altres persones (ifins i tot a casa!).

Confinament és la paraula, certament, però aquest blindatge individual ha de ser socialment sostenible, perquè no sigui només el dels més afavorits, perquè la societat no deixi de funcionar. No és fàcil. El Govern de l'Estat, que ha agafat les regnes de la lluita contra el virus, en col·laboració amb les autonomies, es pot equivocar. En més o en menys. Però així és la

Les decisions només són eficaces si, a més de resultar encertades, tenen suport ferm

guerra, on les decisions que s'adopten només són eficaces si, a més de ser encertades, van acompanyades d'un recolzament ferm. Si actuem units. Encara que després s'hagi de modificar l'estratègia, si no s'aconsegueix avançar.

No estic dient amb això que no es pugui i no s'hagi de discrepar. El símil de la guerra acaba on comença el de la democràcia i aquesta lluita con-

tra el virus no hauria de posar-la en dubte més enllà del necessari, i durant un temps finit. És el moment de recordar que les grans batalles del segle XX les va guanyar, al final, la democràcia. Per tant, quan el president del Govern convoca els presidents autonòmics a una videoconferència simultània, que discrepin tot el que faci falta, a porta tancada, però després que facin, tots, insisteixo, tots, els presidents autonòmics i el del Govern, l'esforç necessari per aparèixer a la televisió com un bloc. Altrament, la rialla del Covid-19 retrunyirà als nostres carrers buits com un esgarip sinistre.

Tots ens hem equivocat. Tots hem menyspreat el perill quan la Xina ens advertia d'una amenaça molt seriosa. Els mitjans de comunicació també. Ja hi haurà temps de tornar a això quan hàgim vençut el coronavirus i la corba de contagis i morts comenci a baixar. Al final, *tutto andrà bene*, com diuen els italians. Però la pandèmia és, per naturalesa, planetària, i el món tardarà mesos, potser més, a recuperar-se. Els qui la pateixen des de països sense recursos, o des de camps de refugiats, necessitessin el nostre recolzament. No es pot guanyar la guerra a Catalunya sense guanyar-la a Espanya, ni es pot afrontar el repte a Espanya sense resoldre'l, amb decisió, a Europa. I al final, al món sencer, si no volem renunciar al progrés. Aquesta és la gran lliçó d'aquest maleït virus. No gaire diferent del repte que ens planteja la crisi climàtica: el de com donar resposta als desafiaments globals. ≡

Consell Editorial.